

Ρημαγμένες ψυχές. Από τις βαθυστόχαστες θεωρίες. (Φώτης Κόντογλου)

Categories : [ΚΟΙΝΩΝΙΑ](#)

Date : 22 Σεπτεμβρίου, 2009

Σύγχυση και ταραχή και χάος ανάμεσα στα έθνη! Ταραχή και σάσπισμα και χάος και στους ανθρώπους, έναν - έναν. Που να βρεθεί κανένας να πορεύεται στη ζωή του μ' έναν υψηλόν σκοπό, με σταθερότητα και ελπίδα! Σπάνιο πράγμα.

Οι σημερινοί άνθρωποι έχουνε γίνει οι περισσότεροι κάποια πλάσματα άδεια από κάθε ζωντανή ιδέα, που να τους κάνει να αρμενίζουνε μέσα στο πέλαγος της ζωής χαρούμενοι και ζωηροί, σαν το καράβι που είναι φορτωμένο με καλό φορτίο, και, γεμάτο ελπίδα και λαχτάρα, τραβά κατά το περιπόθητο λιμάνι, ανάμεσα σε ξέρες κι άγρια βραχόνησα.

Σήμερα βρίσκει κανένας συχνά μπροστά του ανθρώπους που είναι τόσο κούφιοι από κάθε τι, που να απορεί, γιατί δεν πίστευε να υπάρχει στον κόσμο τόση ανοησία, τόση στενομυαλιά, τόση στενοκάρδια και μικρολογία. Σ' αυτές τις στεγνές ψυχές δεν υπάρχει τίποτα που να σε ζεστάνει, ας είναι και το παραμικρό. Δεν μιλώ για εξαιρετικά αισθήματα, για κάποια σπάνια ευαισθησία. Όχι! Μιλώ για τα συνηθισμένα αισθήματα, που άλλη φορά βρισκόντανε σε όλους τους ανθρώπους. Ναι, σήμερα δεν υπάρχουνε. Σχεδόν όλοι οι σημερινοί άνθρωποι περνάνε τη ζωή τους ξεπλυμένοι από κάθε ουσία, δίχως κανέναν αληθινόν σκοπό, δίχως αληθινή χαρά και ευχαρίστηση, **δίχως καμιά πίστη, και για τούτο, δίχως ελπίδα**. Είναι γαντζωμένοι απάνω σε κάποια πράγματα, που θέλουνε να τα παραστήσουνε για σπουδαία, ενώ δεν είναι τίποτα. Κι οι χαρές τους κι οι ευτυχίες τους και τα γλέντια τους, κι οι διασκεδάσεις τους, κι οι κουβέντες τους και τα αστεία τους, είναι όλα άνοστα και ψεύτικα. Γιατί λείπει το αλάτι που τα άρτυζε άλλη φορά.

Και το αλάτι είναι η πίστη πως ο άνθρωπος δεν ήρθε στον κόσμο κατά τύχη, αλλά πως έχει να κάνει, σ' αυτόν τον κόσμο, ένα έργο, μικρό ή μεγάλο, και πως δεν ξοφλά με τούτη τη ζωή, αλλά πως υπάρχει κάποια μυστηριώδης τάξη κατά την οποία ανοίγει μια άλλη πόρτα, σαν κλείσει η πόρτα τούτης της ζωής. Όπου υπάρχει πίστη, υπάρχει και ελπίδα, κι όσο δυνατώτερη είναι η πίστη, άλλο τόσο βεβαιότερη είναι η ελπίδα. Χωρίς ελπίδα, δεν γίνεται μήτε ευτυχία, μήτε ειρήνη μέσα στον άνθρωπο. Γι' άλλα όλα που λένε οι σαστισμένοι φιλόσοφοι, είναι ψευτιές. Για τούτο, οι απελπισμένοι χαλάνε τον κόσμο για να ξεχάσουνε την απελπισία τους, κάνουνε μεγάλη φασαρία για την καλοπέραση, για τις τέχνες, για τα ταξίδια, για τις απολάψεις. Όλα αυτά είναι μια θλιβερή σκηνοθεσία, μια αξιοθρήνητη απάτη. Για να γεμίσουνε το άδειο πιθάρι που είναι ο εαυτός τους, ρίχνουνε μέσα ό,τι μπορέσουνε, ώστε να ξεγελαστούνε πως ζούνε, απολαβαίνουνε τη ζωή, ενώ στ' αληθινά είναι σαν τα

τρύπια πιθάρια των Δαναΐδων, χαρτοφάναρα που φαντάζουμε απ' έξω πως είναι κάτι. Τέτοια είναι η τρομερή δραστηριότητα του καιρού μας, που γεμίζει τον κόσμο από βροντές κι αστραπές, ενώ, κατά βάθος, είναι ένας γκαζοτενεκές, που τον χτυπάνε εκείνοι που λένε πως ζούνε κι απολαβαίνουνε «τη μεγάλη ζωή», για να διώξουνε τα μαύρα κοράκια της απελπισίας, που τριγυρίζουνε από πάνω τους. **Τρομάζουνε ν' απομείνουνε μοναχοί με τον εαυτό τους**, μήτε καν λίγα λεπτά, γιατί αλλιώς θα νοιώθανε την αθλιότητά τους. **Μα πώς όμως μπορεί να ζήσει αληθινά ένας άνθρωπος που φοβάται τον εαυτό του, που κρύβεται ολοένα από τον εαυτό του;**

Και όμως, αυτή είναι η ζωή για τους περισσότερους σημερινούς ανθρώπους. Καμιά θέρμη, κανένας ανώτερος και σίγουρος σκοπός, κανένα μεράκι, καμιά έμορφη μανία που νάχει βαθύτερες ρίζες. Παγερή αδιαφορία, ύπνος ψυχικός, σκηνηρία πνευματική, φόβος, κρυφή απελπισία, και πολλή φασαρία για να σκεπαστεί η αμηχανία. Κι η φασαρία είναι ανοησίες, κουτσομπολιό, ανόητες κουβέντες, χαρτάκια, ποτά, σκάνδαλα, εγκλήματα, κάθε μικρολογία, που την παίρνουνε στα σοβαρά, ενώ κανένα σοβαρό πράγμα δεν βρίσκει θέση μέσα στα ζαλισμένα μυαλά τους και στις αποσυντεθειμένες ψυχές τους. Από πνευματικό, δεν υπάρχει τίποτα. Δεν λέγω πνευματικό αυτό που λένε πνευματικό οι φιλόσοφοι, οι λογοτέχνες και γενικά εκείνοι που λέγονται «διανοούμενοι», αλλά αυτό που είναι πνευματικό για τη χριστιανική θρησκεία, δηλαδή η πίστη στον αιώνιον κόσμο που μας αποκάλυψε ο Χριστός. Μοναχά αυτή η πίστη δίνει στον άνθρωπο την ελπίδα, και χωρίς την ελπίδα της αιώνιας ζωής, οι λογής - λογής ευδαιμονίες είναι λογής - λογής ψευτιές. Στο κουτί που κρατούσε τότε η Πανδώρα, απόμεινε η ελπίδα, αφού πετάξανε από μέσα όλα τα καλά, μα το κουτί που βαστάνε οι σημερινοί άνθρωποι, και που διατυμπανίζουνε πως έχει μέσα κάθε ευτυχία, είναι ολότελα άδειο. Για τούτο ο θεόγλωσσος Απόστολος Παύλος λέγει πως οι άπιστοι είναι «οι μη έχοντες ελπίδα», οι απελπισμένοι.

Λοιπόν, σήμερα βρισκόμαστε σε ελεεινή κατάσταση, κι ας μη το λέμε, **ζητώντας παρηγοριά στη φασαρία μιας ψεύτικης ζωής. Η απιστία είναι θρονιασμένη μέσα στην καρδιά μας, και γύρω της είναι τα παιδιά της, η απελπισία, η πνευματική νάρκη, η αναισθησία, ο φόβος, η αδιαφορία, η ψευτοπαρηγοριά, η μικρολογία, η καχυποψία, το συμφέρον, το μίσος, η ασπλαχνία.**

Η νεότητα μαραζώνει γιατί δεν έχει, η δυστυχισμένη, μήτε σκοπό στη ζωή της, μήτε ενθουσιασμό για κάποιες ιδέες, μήτε όρεξη για τίποτα. Ακεφη κι ανόρεχτη. Είναι σαν υποβιάτης. Συζητά ολοένα για ασήμαντα πράγματα που τους δίνει μεγάλη σημασία, και είναι να κλαίγει κανένας ακούγοντας τις κουβέντες της, τα πειράγματά της, και βλέποντας τις ανόητες σκηνοθεσίες, που μ' αυτές προσπαθεί να δώσει κάποια σημασία στη ζωή. Οι ψυχές των νέων είναι ρημαγμένες από τα άγρια ένστικτα, που τα ανεβάσανε στην επιφάνεια από τα σκοτεινά

τάρταρα της ανθρώπινης φύσης, κάποιοι εχθροί του ανθρώπου, κάποιοι πνευματικοί ανθρωποφάγοι, που ανάμεσα τους πρωτοστατεί ένας τρελλός λύκος λεγόμενος Νίτσε, μια μούμια σαν παληόγρηνα λεγόμενη Βολταίρος, κάποιος ζοχαδιακός Φρόυντ, κι ένα πλήθος από τέτοια όρνια και κοράκια και νυχτερίδες. Όσοι τους θαυμάζανε, ας καμαρώσουνε σήμερα τα φαρμακεράμανιτάρια που φυτρώσανε μέσα στις καρδιές και στις ψυχές της γαγγραινιασμένης ανθρωπότητας.

(Απόσπασμα από το βιβλίο «Μυστικά Ανθη», Εκδόσεις: Αστήρ - Παπαδημητρίου)